

НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ

Магія Гелловіна, чарівники й чарівниці, які живуть у звичайній багатоповхривці, загадкові викрадення, справжні дива...

Усе це чекає на читача казки про Рудого — маленьке кмітливе кошеня! Та найбільше диво — знайти свій дім, місце, де тебе просто так обіймають і люблять.

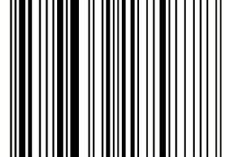
А разом з димом — свою людину, яку впізнаєш за биттям серця, з якою добре навіть мовчати і заради якої готовий здійснити подвиг. Не кожному так щастить...

А от маленькому кошеняті пощастило.

Читай про його неймовірні пригоди в цій чарівній книжці!

ISBN 978-966-917-587-8

9 789669 175878 >

www.ridna-mova.com

Катерина КУЛИК,
Світлана ПУХКА

Рудий

Історія перша
ЗАГАДКОВА

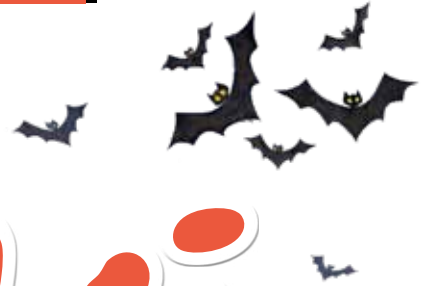
Рудий

Історія перша
ЗАГАДКОВА

Катерина КУЛИК
Світлана ПУХКА
Катерина ДУДНИК

НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ

РУДИЙ

Історія перша
ЗАГАДКОВА

Написали Катерина КУЛИК і Світлана ПУХКА

Намалювала Катерина ДУДНИК

Вечір проти Гелловіну

Вітер подужчав. Приклеєні до вітрин паперові кажани замахали крильми, деякі з них відліпилися, полетіли і враз зникли за рогом. Темні хмари, мов волохаті павуки, розставивши по небу пастки, ловили останні сонячні промінчики цього дня, а може, й цього року. Величезні тіні навшпиньки скрадалися за перехожими, які, не озираючись і втягуючи голови в обмотані навколо шиї шарфи, швидкували у справах. На підвіконнях замість гортензій і фіалок красу-

вался гарбузи. Від їхніх удаваних посмішок і вогників, що мерехтіли в прорізаних очах, аж шкіра бралася сиротами.

Біля вітрини стояв чоловік, тримаючи на повідку собаку породи фокстер'єр, і щось шукав у телефоні. Чолов'яга й не помітив, як до нього підійшли дві невисокі білі примари.

— Солодощі чи життя?! — вигукнули вони.

— Гав! — обізвався цуцик.

— Ой! — позадкував чоловік.

— Ня-а-ав! — обурився Рудий, якого розбудили, наступивши на лапку.

Насправді, рудим у нього було лише ліве вухо, але він якось звик відгукуватися на це прізвисько.

— Пхе, який брудний кіт! — хором промовили білі при-
мари, скинувши із себе простирадла.

— Дівчата-дівчата, — дорікнув підліткам чоловік, — хіба ж
можна так лякати людей?

— Можна! — загиготали колишні привиди.

— Сьогодні ж Гелловін! — вигукнула дівчинка з рожевими
віями.

— День, коли відбуваються жахливі дива! — пояснила її
подружка з намальованою на лівій щоці трояндою й по-
шепки додала: — За легендою, з першими сутінками на
землю злітаються відьми, дракони
та інша нечисть.

Песику було не страшно й не цікаво, тож він привітно за-
махав хвостом до розгубленого Рудого, який спросоння до-
сі нічого не розумів.

— Фу! Барч, фу! — похопився хазяїн цуцика й натягнув
поводок. — Ще бракувало хворобу якусь підчепити!

— Пхе, який облізлий і брудний! — заверещали дівчата.

Рудому нічого не залишалось, як вигнутися дугою та за-
шипіти у відповідь.

— Тпрусь! Забирайся звідси!

Рудий залишив нагріте місце та пошкандибав
світ за очі.

Песик скиглив, допоки худа котяча постать
сховалася в тіні багатоповерхівок.

Шапка

Сам Рудий анітрохи не переймався ні сутінками, ні завиванням вітру, ні Гелловіном з його лякачками.

«Скільки всього хорошого може трапитися, коли сприймаєш світ не як ворога, а як друга», — думав він собі, коли шукав сухе місце для ночівлі...

Раптом Рудий натрапив на щось м'яке.

— О! Якась роззява загубила шапку! Та ще й в таку негодю! — зітхнув Рудий. Він вирішив перетягнути її на видноту: раптом хазяїн схопиться й шукатиме.

«Нічого ж поганого в цьому немає, якщо я поки що в ній посиджу», — вирішив Рудий, уможуячись. Тепер йому не хотілося нікуди поспішати. І він дозволив собі вперше за всю осінь помилуватися листопадом. У шапці він зігрівся, хоча вона трохи лоскотала. Його ніколи не обіймали, проте Рудому здалося, що саме так буває, коли тебе обіймають.

Заснув...

Раптом лоскотливе відчуття тепла стало ще виразнішим. Шапка відірвалася від землі, а разом з нею і Рудий. Він відразу зрозумів, що його несуть на руках, хоча вперше почув, як б'ється поруч чиєсь серце.

Дім

У під'їздах Рудому бувати не доводилося, а в ліфтах — і поготів. Тому, коли кабінка почала підніматися, котик мимоволі затремтів.

— Ти чого? — почув він кінчиком рудого вуха. — Мене, до речі, Левком звать. А тебе?.. Зачекай... зачекай... Пушок?

Рудий навіть тремтіти перестав.

— Та жартую я, жартую. І так зрозуміло, що Рудий!

Коли ліфт випустив їх на волю, Левко сказав:

— Поводься чемно.

Рудий замружився та прищулив вуха.

Задзеленчали ключі. Запахло чимось ванільно-молочним. Від цього запаху Рудий осмілів, розплющив праве око й навіть вистромив із шапки ніс.

На підвіконні, поряд із маленькими гарбузиками, прочахали три чашки какао. Рудому здалося, ніби хмарки пари, що здіймалися над ними, перетворившись на перламутрових лебедів, сіли на плече золотоконої жінки.

— Ма!..

— Ну що, знайшов? — усмінулася жінка. Її зелені очі промінилися теплом.

Рудий разом із шапкою миттю опинився на рівні двох мерехтливих малахітових зірок.

— Це моя матуся — Лілія! А це — Рудий...

Жінка дістала з шафи блюдце, наляла в нього какао та поставила прочахати поряд із трьома чашками.

— А тепер мити руки! — підморгнула мама.

Рудий зачудувався: такий самий перламутровий лебідь з'явився й над блюдцем.

Перш ніж піти до ванної, Левко вирішив влаштувати Рудому екскурсію.

У кріслі-гойдалці дрімав чоловік — зі скрипкою в руках. Навколо нього на підлозі валялися дрібно списані нотні аркуші.

— Цс-с, — прошепотів Левко. — Це мій тато Нільс. Він пише таку музику, від якої пригадуються забуті мрії, а іноді вони навіть здійснюються!

«Ага, отже — чарівник», — подумав Рудий.

— Так, — сказав Левко та вийшов з кімнати.

Рудий не надав значення отому Левковому «так» і мовчки подріботів за хлопчиком.

Двері кольору веселки Левко відчиняти не став, тільки кинув на ходу:

— Кімната батьків.

А от за дверима з наліпками машинок і літаків виявилася дитяча кімната. Ліжко — м'якіше за літню траву. Величезне вікно, з якого видно весь жовто-багряний парк — і навіть улюблену лавку Рудого та ліхтарі.

Окрасою кімнати були книжки. Багато книжок.

— Де ж ти спатимеш?.. Треба облаштувати для тебе дім, — задумливо промовив Левко.

«Добре спалося в шапці... Вона одночасно гріла й лоскотала. Наче обійми», — знову подумки зауважив Рудий.

— А чому б і ні! — вигукнув Левко. — Чудовий м'який дім!

«Виходить, дім — це місце, де тебе просто так обіймають?!» — заплющив очі від щастя Рудий.

А коли розплющив, вони з Левком уже були у ванній. Хлопчик відкрив кран і прошепотів:

— Колись матуся теж була чарівницею, вона готувала такі страви, від яких розплутувалися думки й теплішало на душі.

З того, як сильно забилося у хлопця сердечко, Рудий зрозумів, що щойно почув сімейну таємницю. Але розпитувати не став... і навіть дозволив намилити собі лапи, шию та хвіст.

Коли оновлений Рудий і задоволений Левко зазирали в кухню, матуся Лілія вже попивала какао, жестом запрошуючи їх до вечері. Чотири перламутрові лебеді, яких кілька хвилин тому бачив Рудий, вже майже розтанули в повітрі, залишивши по собі ніжний апетитний аромат. Тато Нільс у сусідній кімнаті вдихнув цей аромат, прокинувся і миттю приєднався до компанії.

Так і познайомилися.

Рудий щосили гнав від себе сон. Ганявся за хвостом, бив себе по носі й рудому вушку. Двічі вмивався від маківки до кінчиків лап. Котику здавалося, що, варто йому хоч на хвилинку задрімати, як прокинеться знову під лавкою. Немов тінь, він виліз із шапки та стрибнув на підвіконня. Небо було зоряне й величезне.

— Ти ще довго будеш сновигати? — пробурмотів Левко.

«Ось-ось піде сніг. А сьогодні ще й Гелловін», — зітхнув Рудий.

— І що з того? — пошепки запитав Левко.

Ось так, слово по слову, Рудий і його хлопець переконалися, що один із них страшенно балакучий, а другий — уміє читати котячі думки.

«Я тобі не заважаю? — запитало кошеня. — Мені просто дуже подобається з тобою розмовляти».

— А мені з тобо-о-ою, — позіхнув хлопчина, — але, здається, я зараз засну.

«А мені все одно буде подобатися, — правив своєї Рудий і, почувши тихе сопіння хлопця, додав: — Бо є такі люди, з якими добре навіть мовчати».

Ранок видався дощовий і похмурий. Тому Левко проспав перший урок, тато Нільс — зустріч із диригентом, Рудий — світанок, а мама нічого не проспала, тому що більше не працювала в своїй улюбленій кондитерській. Вона покинула роботу, бо відчула, що в людей від її тістечок і рогаликів уже не розплутуються думки та не теплішає на серці.

— Усе під контролем! — вигукував тато Нільс, стрибаючи на одній нозі та намагаючись натягти шкарпетку на другу.

— Усе під контролем, — позіхав Левко та сипав в чай сіль замість цукру.

Рудий наважився вилізти з м'яких обіймів свого кубельця, лише коли почув, як гримнули вхідні двері. В оселі стало тихо.

«Нявже мене залишили самого?..» — не встиг подумати Рудий, як разом із шапкою опинився навпроти мерехтливих малахітових зірок.

Несподіваний гзвінок

— Ніхто тебе самого не залишить. Навіть якщо і мені раптом доведеться піти, з тобою залишаться наші думки! — ніжно сказала мама Лілія. — А зараз ми будемо снідати.

Рудий почув в її голосі якийсь сум, але подумав, що то, мабуть, через дощ.

— Дощ тут ні до чого, я навіть люблю дощ! Це все через книжку... Вона зникла. І хоча я всі рецепти з неї знаю напам'ять, страви виходять не такі, як раніше. Розумієш, коточку, магія зникла!

Не встигла мама Лілія доїсти бутерброда й допити какао, а Рудий — свого молока, як задзвонив телефон.

— Ви впевнені, що саме мене вони хочуть бачити? Добре, буду за п'ятнадцять хвилин.

Жінка поклала телефон до сумки та почала швидко збиратися.

— Ну от, котику, мене викликають на роботу, тобто на колишню роботу. Це недалечко. Але, пам'ятаєш, мої думки залишаються з тобою.

І наче на підтвердження її слів крихітний перламутровий лебідь злетів із маминої чашки та сів на підвіконня.

Рудий вирішив, що не снідатиме, поки не повернеться хазяйка, заліз до свого кубельця й задрімав. Проте сон його був тривожний.

Лілія повернулася дуже швидко, зовсім сумна.
— Щось тут не так. Я чітко чула в слухавці голос директорки.

Лілія підхопилася і почала ходити по квартирі, немовби щось шукаючи.

— Так і є. Вони зникли. Нотні зошити, в які Нільс записував свою музику, зникли! Там була купа мелодій — робота за весь рік. Коточку, ти нікого не бачив? Тут нікого не було? Треба терміново зателефонувати Нільсові.

Лілія взяла телефон і набрала номер чоловіка.

— Не відповідає. Що ж робити?.. Блокнот!.. Це спільний винахід Нільса й Левка. У нас у всіх є такі блокноти, — на ходу пояснювала Лілія Рудому та квапливо писала про зникнення нот. — Варто комусь із нас щось написати на цих сторінках, як повідомлення миттю з'явиться у двох інших блокнотах.

Лілія мов заворожена дивилася на написаний текст, а він чомусь не зникав. Це означало, що його досі ніхто з її хлопців не прочитав.

Рудий ледве встигав стежити за хазяйкою, бо в його голові нав'язливо роїлися думки про Левка й чомусь холонуло серце.

«Тільки б з Левком було все гаразд», — непокоївся котик.

— Ти теж це відчуваєш? У Левка вже мали закінчитися уроки. Не можна зволікати — я піду йому назустріч!

Дивне передчуття і загадкове зникнення

Щойно Рудий залишився один, як почав безперестанку нявкати. Дивне відчуття — ніби і не хочеш, а все одно нявкаєш. Навіть шапка не заспокоювала.

«Це, нявбуть, завжди так на Гелловін», — подумав він.

Через добрі пів години такого нявкотіння Рудий заснув. Цього разу міцно, тож навіть не помітив, як додому повернувся його хлопець з татом. Надворі вже був вечір. Левко намагався розбудити котика та про щось схвильовано розпитував.

Розплющивши очі, Рудий побачив у квартирі суцільний безлад: речі були розкидані по долівці разом зі шматочками гарбуза, який напередодні дбайливо вирізала Лілія, прикрашаючи оселю на Гелловін. Пахло чимось знайомим і смачним, але Рудий не міг зрозуміти чим.

— Нарешті ти прокинувся!.. — трохи сердито вигукнув Левко. — Це запах какао: бачиш, хтось скрізь порозтрушував порошок маминого улюбленого напою.

— А сама вона зникла, і скрипка зникла! — Тато геть нетямився з розпачу.

«Вона, тобто пані Лілія, вам писала у ваші блокноти. А потім пішла шукати тебе, Левку...» — повідомив Рудий, який починав розуміти, що тут сталося, поки він довго й міцно спав.

— Нема блокнотів! Їх у нас украли ще вранці! — сумно мовив Нільс, потираючи скроні.

На мить запала тиша. Та раптом у двері хтось подзвонив.

— Пане Нільсе, тримайте, — ваша скрипка. І більше не губіть, — суворо сказав консьєрж, а потім трохи подобрішав і додав: — Ви забули її вранці в таксі, ось таксист і завіз її.

Консьєрж пішов, а розгублені батько й син стояли посеред кімнати й думали, як знайти маму Лілію.

Поява скрипки додала татові рішучості.

— Хай би хто це був, його мета — скрипка! — опанувавши себе, сказав тато. — Тому й у квартирі все догори дриґом. Шукали скрипку... Схоже, мама сполохала злодія, от і потрапила в заручниці. Я знаю, що робитиму! Цей хтось полює на скрипку, а знайде неприємності.

Останню фразу тато Нільс докинув, вже поспіхом надягаючи куртку та намотуючи на шию свій улюблений шарф.

— Левку, синку, ви залишаєтеся вдома! — рішуче сказав тато, коли Левко збирався заперечити. — Має ж хтось бути вдома, якщо мама повернеться.

— Ех, легко сказати: «Залишаєтеся вдома!..» — не знаходив собі місця Левко. — Спочатку мамина старовинна кулінарна книжка, потім татові ноти, зрештою — наші блокноти... Кому знадобилися наші речі?!

«Напевно, цьому злодієві дуже самотньо. От він і намагається отримати любов через речі, які дуже дорогі для інших. Але ж ми знаємо, що, хай він навіть вкраде хоч і тисячу улюблених речей, — щасливішим не стане й на мить. Адже...»

— Адже можна вкрати речі, але не спогади, що з ними пов'язані, — закінчив думку Рудого Левко та відразу похвавішав: — Я знаю, який у тата план! Ми йому допоможемо! Гайда до парку.

Вуличний музикант у парку на Гелловін

Нільс правильно вибрав місце, коли вирішив спіймати злодія на живця.

У тій частині парку, де височів старий занедбаний голубник, було не надто людно, але біля вуличного музиканта зі скрипкою все ж таки зібралися слухачі.

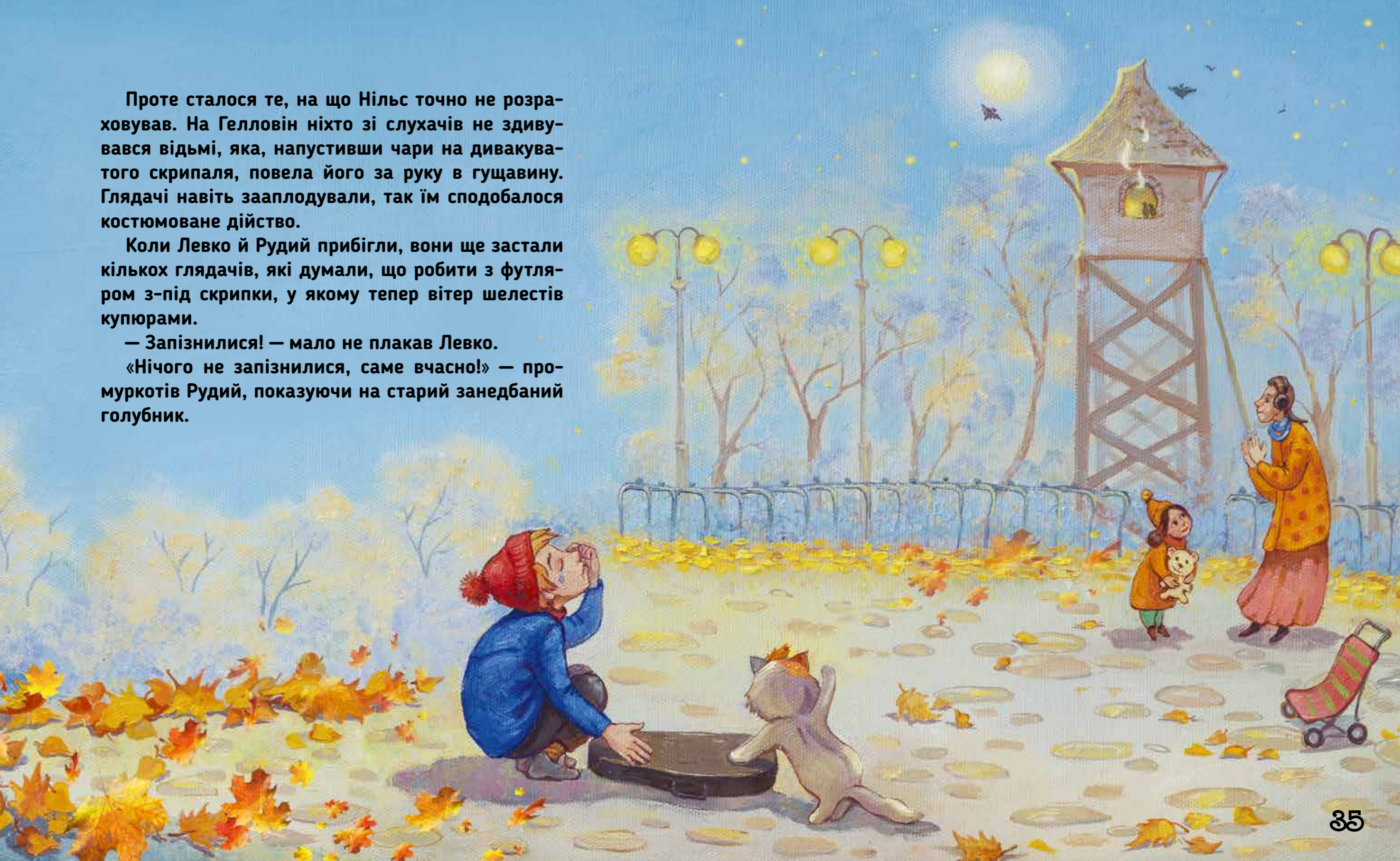

Проте сталося те, на що Нільс точно не розраховував. На Гелловін ніхто зі слухачів не здивувався відьмі, яка, напустивши чари на дивакуватого скрипаля, повела його за руку в гущавину. Глядачі навіть заплодували, так їм сподобалося костюмоване дійство.

Коли Левко й Рудий прибігли, вони ще застали кількох глядачів, які думали, що робити з футляром з-під скрипки, у якому тепер вітер шелестів купюрами.

— Запізнилися! — мало не плакав Левко.

«Нічого не запізнилися, саме вчасно!» — промуркотів Рудий, показуючи на старий занедбаний голубник.

— Що там? Я нічого не бачу!.. — схлипував хлопець, вдивляючись у темряву.

«Нявже ти не бачиш перламутрових лебедів? Це, нявбуть, тому, що тобі очі застують сльози!.. Ось не плач і побачиш».

— Що ти вигадуєш, які лебеді?! Зараз не час для...

«Я не жартую, — перебив Левка Рудий. — Може, й не лебеді, але вони такі гарні та з'являються щоразу, коли матуся Лілія думає про тебе чи тата Нільса, — і розчулено додав: — Ну, виходить, що і про мене теж... Один із лебедів мені й показав дорогу...

— Чекай, то ти думаєш, що батьків тримають у тому занедбаному голубнику?

Таємниця старого голубника

— Хто тут? — почулося з прочинених дверей голубника.

Це був скрипучий голос старої нещасної відьми, яка сподівалася стати щасливою, викравши кілька чарівних речей. А коли зрозуміла, що без власників цих речей магії не буде, то викрала і їх також.

Рудий, який сидів за пазухою в Левка, затамував подих і намагався подумки говорити з Нільсом і Лілією. Вони ж бо мають чути його думки.

— Допоможіть, ми тут! — закричала у відповідь Лілія.

— Ага! Уся сімейка вкупі! От і добре, — загорлала відьма та, схопивши Левка за комір, штовхнула його до зв'язаних батьків.

У цю мить сердечко Рудого забилося, немов світляк у банці.

«Не можна, щоб вона мене побачила, я обов'язково щось придумаю!» — подумав котик і став пробиратися попід курткою до спини Левка.

За мить Рудий непомітно пробрався за відьму. Стрибнувши на стіл, а з нього на віконце під стелею, котик одним порухом скинув з підвіконня гарбузика: той упав і розлетівся на друзки.

Не встигла стара зробити й кроку, як мітла, що стояла в кутку, з гуркотом упала на підлогу, розбивши глиняний горщик.

Відьма як засвариться:

— Що за нечиста сила! — І нахилилася збирати глиняні черепки.

У цю мить Рудий стрибонув їй на плечі, вигнувся дугою та зашипів.

Либонь, для відьми це було як сніг на голову. Вона перелякалася — та ну крутиться, як дзиґа, а все одно не може зрозуміти, що воно таке за халепа. А тут іще й чихання на неї напало.

Відьма чхала й чхала — ніяк не могла зупинитися. Левко тим часом, не гаючи ні хвильки, розв'язав батьків.

— Наші зниклі речі!.. — закричала мама та кинулася до величезної дерев'яної скрині.

Задавнена хвороба

— Ну, апчи... все, — прошипіла стара, діставшись-таки до кошеняти та схопивши його ручищем.

Рудий шипів і пручався в сталевих обіймах відьми.

Та раптом стара відпустила його, сіла на ослінчик і заплакала.

— Я все життя хотіла мати котика. А мені з дитинства казали, що в мене на котів алергія — апчи! Подумаєш, чихання, апчи!

Тієї миті Рудий помітив, як перламутровий лебідь з плеча Лілії перелетів і сів поруч зі старенькою.

— Від алергії є ліки. А от з холодним серцем — складніше, — промовила мама Левка. — Утім, якщо ви повернете мені мою старовинну кулінарну книжку, я приготую для вас найсмачніший у світі десерт, від якого теплішає на серці.

Відьма насправді виявилася колишньою вчителькою математики, яка вже давно жила сама, і її серце від самотності перетворилося на крижинку. А десерт мами Лілії і справді був цілющим: і серце відьми відтануло, й алергія минулася.

Тепер Єлизавета Степанівна (так звали стареньку) скільки завгодно могла гладити Рудого по середах, коли він приходив із Левком до неї на уроки математики. Левко і так добре вчився, а тепер математика для нього — найлегший предмет.

Зміст

Вечір проти Гелловіну.....	2	Дивне передчуття і загадкове зникнення.....	26
Шапка.....	6	Вуличний музикант у парку на Гелловін.....	32
Дім.....	8	Таємниця старого голубника.....	38
Несподіваний гвінок.....	23	Загавнена хвороба.....	44

УДК 087.5
К 90

Літературно-художнє видання
Серія «НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ»
Катерина Кулик, Світлана Пухка
РУДИЙ

Історія перша. Загадкова
Для дошкільного і молодшого шкільного віку

Намалювала Катерина ДУДНИК

Головний редактор *Світлана Крупчан*
Відповідальний редактор *Світлана Попадюк*
Коректор *Олена Бодасюк*
Комп'ютерна верстка *Наталії Ромко*
Дизайн обкладинки *Вадима Булахова*

Підписано до друку 10.08.2021. Формат 84×100^{1/16}.
Папір крейдований. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 4,68. Тираж 1000 пр. Зам. №

ВИДАВЕЦЬ ПП «РІДНА МОВА»
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
/ДК №6914 від 18.09.2019
Юридична адреса: 04050,
м. Київ, вул. Юрія Іллєнка, 12
Фактична адреса: 04073,
м. Київ, просп. Степана Бандери, 6
Тел./Факс: (044) 490-99-01

**ЗАМОВИТИ КНИЖКИ МОЖНА
У КИЄВІ:**

Тел.: (044) 490-99-01, e-mail: sale@ridna-mova.com,
sale@machaon.kiev.ua

В ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИНІ: www.ridna-mova.com,
моб.: 098-023-55-41, 099-236-98-85

У ХАРКОВІ:

Філія ПП «Видавництво «Махаон-Україна»,
61070, Харків, вул. Акад. Проскури, 1.
Тел.: (057) 315-15-64, 315-25-81,
e-mail: machaon@machaon.kharkov.ua

Віддруковано у АТ «Харківська книжкова фабрика
“Глобус”»

61052, м. Харків, вул. Різдва, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Кулик Катерина, Пухка Світлана

К 90 **Рудий.** Історія перша. Загадкова : для дошк. і мол. шк.
віку / Катерина Кулик, Світлана Пухка; худож. Катерина
Дудник — Київ : РІДНА МОВА, 2021. — 48 с. : іл. — (Серія
«НЕЙМОВІРНІ ПРИГОДИ»).

ISBN 978-966-917-587-8.

ISBN 978-966-917-340-9 (серія).

Ви думаєте, що Рудий — це песик? Ні! Так звуть маленького
котика, трохи сумного і трохи чарівного. Про те, як він допомагає
подолати злу відьму, читайте у цій казці!

УДК 087.5

ISBN 978-966-917-587-8
ISBN 978-966-917-340-9 (серія)

© Кулик К. О., Пухка С. В., 2020
© Дудник К. В., ілюстрації, 2020
© ПП «РІДНА МОВА», 2021